

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Sembla que la Lliga no serà a temps de menjar el gall republicà

Any I - Núm. 26

Barcelona, 15 de desembre de 1931

Preu: 20 cèntims

Aprofitant l'absència del senyor Domènec de Bellmunt, la festa de les modestetes es celebra amb gran esplendor

Amb un ple que vessava per les finestres, es va celebrar diumenge a la tarda, al Palau de Belles Arts, l'elecció de la reina de les modestetes, complement obligat de la concessió del premi Crexells.

El senyor Batlle, que amb tan bon concert fa anys i panys que ocupa el càrrec de conservador del museu i de *répousoir* de les obres d'art, havia conservat el local des de la darrera elecció en un estat tal de congelació, que res del perfum d'aquella memorable diada no s'havia perdut en començar aquesta.

No vol dir això que no s'hagués netejat el local, i guarnit. Abans de començar havien estat retirats els papers que hi havia per terra, i les senyorettes del Club Femení d'Esports n'havien posat de nets damunt els seients de les cadires. La Banda Municipal, sota la direcció del mestre en Gai Saber Grignote de Lamón, havia renovat l'atmosfera tocant un escolit programa de manera que, quan entrà el públic, pogué ja respirar un aire fresc com una rosa.

Posades les catifes i comprovat que no havien estat col·locades de cantell ni en fals, s'obriren les portes i entrà el públic.

—Quines vibracions!— fou l'exclamació general.— Aquí hi ha tocat la Banda Municipal del mestre en Gai Saber Grignote de Lamón!—deia tothom.

Es constituí el jurat, gent jove, i ardu, i començaren a desfil·lar per l'estrada les modestetes.

Tot seguit hom es donà compte que la reina es trobava entre les operàries de la casa «Ropas Hechas La Izquierda», i el jurat es cansà d'apuntar noms. Com que a so de trabals no es cacen llebres, es pregà al general Batet que no n'enviés—ni de trabals ni de llebres—al Palau de Belles Arts, i hom s'accontentà dels guàrdies municipals de gala, si bé muts, que el senyor Ribé trameté amb la seva amabilitat acostumada, i es reuní el jurat a deliberar.

Al cap de mitja hora sortia, dirigint-se el president al grup de modestetes, lliurà el ram de tendres camèlies a la que seria la reina. El senyor Companys, en rebre l'obsequi, plorava d'emoció i li tremolaven les cames. Del braç del president anà a seure al tron i escoltà impàvidament emocionat el discurs que el nostre poeta Josep Maria de Segarra li etzibà:

—Fa tres anys—li digué—que ens reunim en aquesta diada històrica per a designar la més bella i la més gentil de les modestetes barcelonines. Els altres dos anys, però, ens trobàvem que, com que hi havia monarquia, això d'ésser reina no tenia cap poesia ni cap màgia, i com que nosaltres creiem que això de reis i reines ha d'ésser cosa de màgia, com molt bé ho veureu el dia sis de gener, hem proclamat la República i hem donat el vot a les dones. D'aquesta manera aquesta elecció tindrà des d'ara cada any una significació més aviat electoral, i és per això que aquest hem començat la tradició d'eleger reines de més de vint-i-tres anys, a les quals no demanem altra cosa que la justa correspondència en el vot a elles i als seus parents, amics i coneguts. Però, també hem tingut en comp-

te altres qualitats en elegir la reina de les modestetes. Hem volgut agermanar a l'edat electoral la gràcia i el candor. No volem pas reina una noia massa instruída ni en la intriga ni en l'amor; i una certa cultura ja ens seria sospitosa. La nostra elegida podrà alegar algú, no sap ni el francès, i què? Hi ha coses que més val que una noia les ignori. I amb noies com aquesta que acabem d'eleger farem mares fecundes, esposes models i una pàtria sana, feliç, amb el cap alt, enjoiat no amb corona d'espines, sinó de roses, i que pels viarans del progrés caminarà ferma sense reposar sinó és en l'hostal de la glòria. (Gran ovació.)

—Atenció!— cridà tot seguit el secretari del jurat, senyor Xavier Regàs.— Ara, per a amenitzar la festa, la parella de ball Aiguader-Casanoves ens ballarà la dansa apatxe.

Tot seguit l'esmentada parella puja a l'estrada i comença el ball. La senyoreta Jauma Aiguader comença de fer el conegut joc: les mans a les butxaques del davant i fent la remolona. El senyor Casanoves li signa que li dongui la vara. Ella dissimula; el ballari l'abraça fort i comença la dansa, frenètica i sensual alhora. El notable ballari agafa la seva partença de qualsevol manera: la llenca, la recull, se la passa per on vol, i amb l'ardor de la dansa oblida el mateix que l'ha provocada. El públic aplaudeix entusiasmat i la parella, suada, coberta de flors, saluda. I la vara continua en poder de la dansarina.

En arribar a aquest punt, el secretari del jurat, senyor Xavier Regàs, orgullós del seu càrrec, acompanya la reina al cotxe i donà l'acte per acabat, recomanant als presents els coberts de Can Culleretes.

DESPRÉS DE LA DARRERA CARLINADA

— Per culpa de la Puríssima, ara s'han de fer la santíssima!

Records de la darrera carlinada

Són a milers les cartes, targetes, telefonemes, telegrames, postals, cops de telèfon i cops de ràdio que hem rebut durant aquesta setmana passada felicitant-nos per l'atemptat de què havíem estat víctimes, però del qual, una vegada més, hem sortit indemnes i triomfants. La reacció, que en els primers moments cantava victòria perquè havia aconseguit que EL BE NEGRE no sortís, hagué de batre's en retirada amb armes i bagatges, i el que creia que era una desaparició no passà d'un eclipsi, d'un ajornament; el BE reclusa per saltar amb més embranchada.

Les primeres notícies

No ens agafà de sorpresa la

maniobra; la teníem prevista, ja que com a bons bens llegim cada dia *El Correo Catalán* i vigilem. Feia dies que veíem cap a on anaven les coses i la campanya a favor de la Puríssima no ens va enganyar ni un moment.

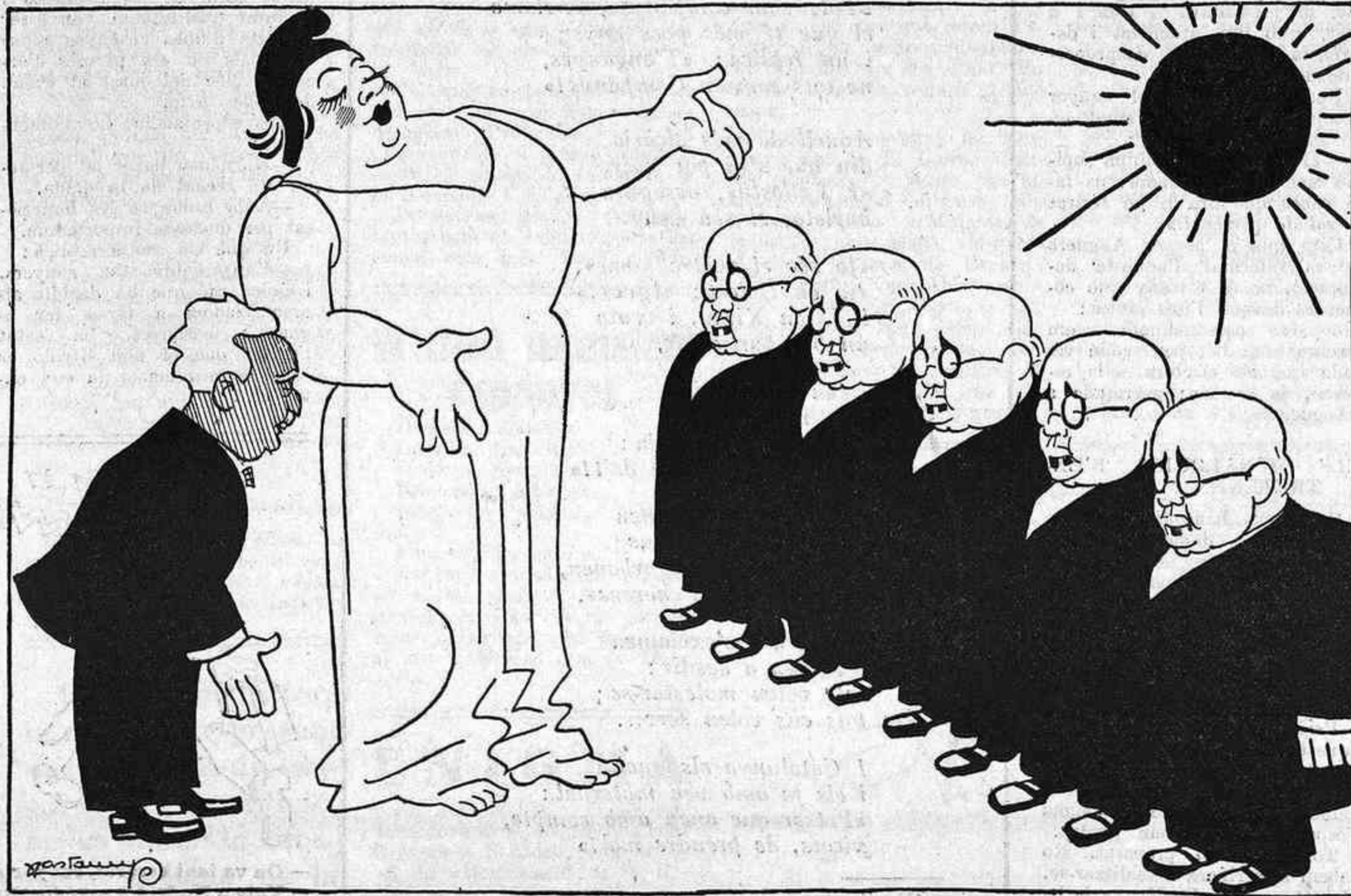
Els tretos no anaven, com podien creure els profans en la matèria, contra la República; apuntaven molt més alt, i EL BE NEGRE n'hauria estat la víctima a no estar, com sempre, previngut.

I ara que ja tenim engarjolats els culpables, podem dir-ho ben alt: la Rosó, la bufona eria del senyor Pere Roma ha merescut, al servei de EL BE NEGRE bé de la Pàtria i de la República.

Ella, la benemèrita patricia, sofrida i pacient, aguantant renys i suportant moxaines ha evitat un dia de dol a Barcelona. Gràcies a ella podem ara reportar la conspiració que es tramà a casa del president del famós «Círculo Tradicionalista» del carrer de la Portaferriera, taquígrafiada primer i mecanografiada després, i que oferim als nostres lectors, linotipada i estereotipada.

Eren les deu de la nit. Truquen a la porta. La Rosó va a obrir; després entra al menjador on el senyor Roma segeix fumant com cada nit un puro que Don Carles va regalar al seu avi:

(Segueix a la pàgina 3, columna 4.)

LA REPÚBLICA AL SR. ALCALÁ ZAMORA

— Trif i remeni. Per president del consell, pot escollir entre tois aquests.

Tal com vàrem anunciar l'hercu d'en Bertrana ha guanyat el premi Crexells

Si no fos que ja tothom n'està convençut, bastaria el que acaba de passar amb l'adjudicació del Premi Crexells, per a demostrar a qui sigui que EL BE NEGRE és el periòdic més ben informat del món.

Mentre la premsa diària, distreta amb l'elecció del President de la República, amb els viatges de l'Artemi Aiguader i amb altres fets sensacionals per l'estil s'oblidava d'informar els seus lectors del com i del què del Premi Crexells, pròxim a concedir, el pobre BE NEGRE, traient el fetge per la boca i comprant a pes d'or el silenci de conegudes personalitats del nostre món artístic i financer, aconseguia per als seus lectors una informació transcendental, a l'ensens que verídica.

EL BE NEGRE, com sempre, s'ha avançat als esdeveniments. Hem publicat, amb cinc dies d'anticipació, el veredict del Premi Crexells. Moltes altres vegades, amb més anticipació encara, hem anunciat fets que la realitat ha confirmat després. Si alguna vegada les nostres prediccions no s'han complert—confessem-ho ara, en plena disbaixa de modestia—no ha estat mai per culpa nostra, sinó per culpa dels fets, els quals, apartant-se del corriol del seu deure, han preferit traïr el propi destí abans que fer quedar bé EL BE NEGRE.

Sortosament, no ha estat aquest el cas del Premi Crexells de 1931. Els senyors que componen el jurat, davant del terrible dilema de votar segons llur consciència o de desmentir una predicció d'EL BE NEGRE, han preferit, amb un gest que els honora, obeir les tèrboles insinuacions del nostre setmanari, abans que fer-nos quedar com uns porcells davant l'opinió pública.

Gràcies, Duran! Gràcies, Cabot! Gràcies, Capdevila! Gràcies, Plana! Gràcies, Puig i Ferrater! Gràcies, Llor! Gràcies, Soler de Sojo!

EL BE NEGRE no oblidarà mai aquesta atenció.

Explicades ja les causes intimes que han donat el Premi Crexells d'enguany al senyor Prudenci Bertrana, anem a ressenyar, com un periòdic qualsevol, la faramalla purament externa de la cerimònia de la concessió del Premi.

Diumenge, a les sis i set minuts en punt de la tarda, va reunir-se el jurat. A petició d'un dels presents, fou expulsat de la sala l'editor A. López Llausàs, que impudicament oferia fabuloses quantitats per a subornar els senyors que havien d'escollir el millor llibre de l'any.

Resolt aquest petit incident, els senyors del jurat es posaren a votar com uns desesperats. Mancaven només tres hores per la del sopar, i hom no es podia distreure, si és que es volia aprofitar aquesta ocasió única d'emetre el sufragi sense necessitat de votar cap candidat de l'Esquerra.

Al primer escrutini, davant la sorpresa general, obtingueren un vot cadascun dels setanta-dos aspirants al Premi. Al segon escrutini, i al tercer, i al quart, i al cinquè, i al sisè, el jurat va anar ofegant els seus sentiments filantròpics, i va acabar per votar només els senyors Bertrana, Minguéz i Soldevila.

Es per aquesta raó i no per cap altra, tal com ha pretingut demostrar el crític de pilota basca d'*El Diario del Comercio*, que l'escrutini que feia quinze o setze donà el següent resultat:

(Segueix a la pàg. 3, col. 1.)

EL TIBET A LES FONDSQUINES.

Per superar el record inimitable d'Ombres...

els peus tan ben conservats com la senyora Aures de Sarrà.

A Trade Horn també veiem l'escena, esdevinguda clàssica en aquesta mena de films...

Ja és una mica escamador que a cada film sobre l'Àfrica hagin de matar un negre.

Feia algunes temporades que els films s'aguantaven tant poc al cartell com en l'actual.

Sols s'aguantava, ferma, impertèrrita, La mujer X...

Que és gran Barcelona!

ALMANAC EL BE NEGRE

Sembla mentida, però està a punt de sortir

MOLT

En un diari català va rebre's una gasetilla suplicada...

ROMEA. — LECTURA D'UNA OBRA DE MANTUA.

L'obra, nel mateix ha sigut un èxit de lectura...

Abans que el lector no arrufi el nas incredulament...

El menys que es pot dir d'aquesta obra mestra...

Abans que el lector no arrufi el nas incredulament...

Ahir va donar una conferència al Conferentia...

EN FRANCO ES AIXÍ

- Si no vol l'Alcalá Zamora, ni l'Estatut ni la defensa de República...

Però, aquesta vegada, ho deia en castellà.

L'explicació del que succeïa és molt fàcil.

Com que la cosa començava d'agafar un cert caient còmic...

Com que la cosa començava d'agafar un cert caient còmic...

Mitjançant aquest subjecte tèrbol, D. Nicet...

En canvi, amb tinta antipàtica (que també n'hi ha)...

Dintre de l'urna la tinta simpàtica, d'invisible es féu visible...

Per això i només això, l'Alcalá-Zamora és President de la República...

Ah!... i ens oblidàvem de dir que la Laieta...

Si convé a cap llegidor del BE NEGRE, ja ho sap!

LES GRANS MODIFICACIONS DE LA HISTORIA

Com fou que J. A. Trabal no resultà elegit president de la República Espanyola

Al primer número del BE NEGRE, si ho recordeu...

Però també és cert que, quan deia això, Espanya només era una República...

—Laieta; aviat em veuràs, i no em veuràs!

I per més que va fer, la pobre xicoteta no li pogué treure una paraula més...

Muy Sr. mio: Por la presente sabrá de como me presento al fin para presidente de la República...

I bé: J. A. (h!) Trabal no

genados, vulgo «güanos»: la primera, que Trabajo, en catalán es «Traball»...

En Trabal mateix, disfressat de botones, amb ulleres fumades i gorra de plat...

Però entre les persones que rebieren aquesta missiva hi havia (negra distracció) D. Niceto en persona.

El qual, segons costum, anà a missa i, després, en comptes de sortir per la porta de l'església...

Al vespre, abans d'anar al llit, J. A. (h!) Trabal, en escriure a la seva xicoteta...

«El cor me diu que més aviat del que et penses tindràs el portamonedes de xarol que tant desitges»...

«El cor me diu que més aviat del que et penses tindràs el portamonedes de xarol que tant desitges»...

«Rateta» és com signa el doctor Trabal la seva correspondència tendra.

I bé: J. A. (h!) Trabal no

ha sortit elegit President de la República Espanyola de Treballadors de totes classes.

¿Es que els que li van prometre el vot s'han tirat enrera?—Tots juren que no.

Per altra banda, no tenia cap contrincant de categoria: en Ramon Pociello i Forradellas, possem per cas.

Quan va llegir-se l'escrutini hi hagué un gran murmur de sorpresa; molts diputats exigiren que es mostressin les papereletes.

En Trabal que, disfressat de venedor de dècims s'estava a la porta del Congrés...

«... s!»

A la vegada, queia en basca. I així, meitat en basca, meitat en automòbil...

Així que va tornar de la basca, el base va dir-li: «Echorriogorrieta».

I el base, molt estranyat que un que fins aleshores havia estat en basca no el capis parlant llengua basca...

—Sr que, amigo!...

I en Trabal tornà a repetir: «.....s»

— Però no havíem quedat que als monàrquics la processó els anava per dintre? — Sí, però ara comencen a fer-les anar per fora.

I UN BE!...

Per enero, Juan tercero. (Senyor Esteve).

El senyor Ramon Albó s'ha firat a les parades de Santa Llúcia una grossa de casetes.

Després de la secularització dels cementiris l'Ajuntament té un altre truc: la de clausitjar les escoles de La Vanguardia.

El senyor Companys, des d'aquesta secció, s'adreça al públic en general...

L'amic Josep Pla, ultra la condemna a treballs forçats que està extingint a La Veu de Catalunya...

No és cert que estigués a punt d'ésser elegit reina de les modistes el senyor Cabré.

No hi ha res, per passar les calors de Nadal, com els ventiladors «Wátzer» i les neveres «Wellisa».

Obra de moda: Pellicena se escriu con h. Humorisme i regionalisme de bona jeia.

Per a celebrar l'arribada del senyor Cambó, els pro-nois li han fet present d'un magnífic rellotge-polsera que sempre senyala tres quarts de quinze.